

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona

Déu en nosaltres i nosaltres en Déu

colta la meua veu, i obre la porta, entraré a casa seva i soparé amb ell i ell amb mi» (Ap 3,20).

En algunes esglésies s'ha col·locat un cartell que recorda permanentment aquesta crida: «El Senyor és aquí i et crida» (Jn 11,28). L'Eucaristia, el Sopar del Senyor, és el camí que introdueix en el silenci de Déu, en la seva presència amorosa, en el cercle dels seus íntims.

Diu sant Ciril d'Alexandria: «El Fill de Déu, com a home, està corporalment unit a nosaltres per mitjà de l'Eucaristia; i espiritualment unit a nosaltres, com a Déu, per mitjà de la força i de la gràcia del seu Esperit recreant en nosaltres una vida nova, fent-nos participar de la seva naturalesa divina» (In Joannem XI, 12, 1001). D'aquesta manera arribem a ser família de Déu, confidents de Déu, igual que els sants: «Conciutadans dels sants, familiars de Déu [...] fins a formar un temple sant en el Senyor [...] estatge de Déu en l'Esperit» (Ef 2,19-22). Que gran és el misteri de la nostra fe! Que gran i impressionant és el do inestimable de l'Eucaristia! Ens fa habitar amb Déu: «Si algú m'estima, el meu Pare l'estimarà, vindrem a ell i farem estada en ell» (Jn 14,23).

Tant de bo que l'Eucaristia sigui sempre el centre de la nostra vida, que tot giri entorn d'ella, que hi participem i ens n'alimentem, que ens faci créixer i madurar en la nostra fe cristiana, en el goig incomparable de l'Esperit.

Que Déu us beneeixi a tots.

L'Església, a través dels segles, s'ha edificat i s'ha mantingut gràcies a l'Eucaristia. Ella és «font i cim de tota la vida cristiana» (*Lumen Gentium* 11). «Mitjançant ella viu, s'edifica i creix sense parar l'Església de Déu» (LG 26), tal com indica el Concili Vaticà II. Aquest misteri sorprenent i impressionant és cantat, proclamat i adorat per totes les comunitats cristianes: «Cantem a l'Amor dels Amors, cantem al Senyor. Déu és aquí». D'aquest gran misteri vull parlar-vos durant les pròximes setmanes.

L'Eucaristia és font i meta. I sabem que la meta de la vida cristiana és arribar a assolir una vida d'amistat, d'intimitat amb Ell. Deia sant Ireneu de Lió: «Déu es va fer home entre els homes per enllaçar l'home amb Déu» (*Contra les heretgies*, Llibre 4,20,4-5). La meta és assolir la filiació, arribar a ser fills en el Fill. I això ho anem aconseguint a través d'uns esglaons o estances: «A la casa del meu Pare hi ha moltes estances» Jn 14,1-3, deia el Senyor. D'aquestes estances vull parlar-vos.

La primera és la de la inhabitació: Déu en nosaltres i nosaltres en Ell. Acostar-se a la taula del Senyor, a començar del seu Cos i de la seva Sang, és respondre a la crida del Senyor i dir-li

que entri dins nostre. Ell truca diàriament a la porta del nostre cor a través de la seva Paraula, dels esdeveniments de la vida i de les seves indicacions en el silenci del nostre cor: «Si algú es-

ACTUALITAT

Vetlla de pregària per les vocacions

El dissabte 12 de març, a les 20 h, a la capella del Seminari Conciliar de Barcelona (c/ Diputació, 231), tindrà lloc una vetlla de pregària per les vocacions presidida pel bisbe auxiliar Sebastià Taltavull, en el marc del Dia del Seminari.

S'hi celebrarà l'eucaristia, perllongada amb l'exposició del Santíssim i testimonis dels ordenats recentment, i s'acabarà amb un refrigeri. Està organitzada pel mateix Seminari i per les Delegacions Diocesanes de Pastoral Juvenil i Pastoral Vocacional.

ENTREVISTA

Créixer malgrat l'absència

M. CARME SANS MOYÀ

La M. Carme Sans ha tingut tres fills: la Maria, en Dídac i en Pep. Ara fa 12 anys que va perdre la seva filla per malaltia de càncer i en fa dos que va començar a redactar el seu recorregut personal cercant comprendre la significació del sofriment i el dolor, i acceptar la realitat autèntica de la vida. A *Et regalo la mirada. Un itinerari espiritual de l'absència a la Presència* (Ed. Saragossa), la M. Carme «ens regala la mirada amb què ella ha après a mirar la vida», afirma en el pròleg el P. Xavier Melloni, SJ, que l'ha acompanyat en aquest procés de maduració espiritual que ha anat fent aquests anys.

Per què la mort de la Maria es va convertir en un desvetllament espiritual?

La Maria, amb la seva manera de ser, ens va ensenyar a estimar, ens va ensenyar l'amor incondicional. Ella ha estat el vehicle per als recursos espirituals que he trobat després del meu viatge a la dimensió de la llum divina. Em va fer canviar el fet que no volia sentir la seva mort com una finitud insuportable i desesperadora. Necessitava i volia connectar amb ella.

Com ha canviat la seva mirada?

A mesura que vaig anar treballant-me espiritualment i acostant-me a la Maria, ella va esdevenir la meva mestra. De la seva mà, amb els recursos espirituals, vaig anar canviant la mirada sobre la vida i omplint el buit existencial que ella em va deixar per una dolça energia.

Com l'ha ajudat el P. Melloni?

El P. Xavier és un mistagog i el seu rol d'acompanyament espiritual ha estat molt significatiu. El seu guiatge m'ha portat a l'obertura a una realitat superior, a l'àmbit transpersonal de la consciència. El llibre és un testimoni útil per entendre el significat de la mort i de la vida, per conèixer el significat de la transcendència.

Òscar Bardaji i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

La resta, en mans de Déu!

Diàleg després d'una conferència sobre la iniciació i educació en la fe. Un dels presents constata les dificultats d'un entorn descristianitzat com a causa principal del progressiu allunyament; una altra persona assenyalava unes catequesis amb poc contingut que fonamenten superficialment l'experiència religiosa; un tercer carregava la responsabilitat als mateixos joves per la seva indiferència davant la transcendència... Un avi dels més grans digué: «Tot hi pot haver contribuït en major o menor mesura, però voleu dir que els adults no hi tenim també responsabilitat? Hem parlat als joves de la raó de la nostra fe? Els hem iniciat seriosament, des de petits, en la pregària, en la participació a l'eucaristia dominical, en la celebració del perdó? N'hem estat testimonis? També dels ensenyaments evangèlics?» Seguí un silenci eloqüent. Quan es trencà, la primera intervenció va ser per asseverar el plantejament de l'avi. A continuació, una senyora va compartir la seva experiència amb senzillesa i dolor alhora: «El creixement en la fe dels nostres fills ha estat un objectiu familiar. Ens hem preocupat per la seva formació catequètica, la iniciació en la pregària, la pràctica

sagramental, la participació comunitària... El resultat ha estat desigual entre els nostres fills i més aviat pobre. Hem fet el que creïem necessari i adequat. No podem oblidar, però, que la fe és un do de Déu.»

És ben cert que la fe és un do. És ben cert, també, que la iniciació i l'educació en la fe comporten una sèrie d'aspectes que la quotidianitat familiar pot oferir amb senzillesa i naturalitat: el primer anunci, la introducció instructiva i planera en els coneixements necessaris; l'experiència vivencial de vida cristiana que situa Jesús, les seves accions i les seves paraules, en el centre, i que es pot assaborir des de la pregària i des de l'estimació als altres; l'estimació que pot anar esdevenint servei des de l'amor; la celebració dels sagraments que ens va introduint en la comunitat i en la dimensió celebrativa...

El testimoniatge dels pares fa créixer en la fe i pot ajudar a descobrir la relació filial amb Déu Pare, apropant Jesús més i més, potenciant-ne el coneixement, l'estimació i el seguiment. La resta, en mans de Déu! «Déu em va escollir [...] i em va cridar per la seva gràcia» (Ga 1,15).

HECHOS DE VIDA

MN. JOSEP MARIA ALIMBAU

«Creyente y creíble, como el P. Arrupe»

El día 6 de agosto de 1945, a las ocho de la mañana, la primera bomba atómica lanzada destruyó la ciudad de Hiroshima. En un monte, a unos 5 kilómetros, tenían los jesuitas el noviciado. El P. Arrupe y 35 jesuitas corrieron a las ruinas y prestaron los primeros auxilios a los quemados por la explosión atómica —él había estudiado unos cursos de medicina antes de hacerse jesuita y salió corriendo con el maletín de curas que conservaba.

Años después daba cursos de seis meses para adultos. Un japonés que asistió todo el curso, en cada sesión permanecía absorto, sin pestañear, mirando fijamente al P. Arrupe —que más tarde sería general de los jesuitas. El japonés permanecía en silencio. El P. Arrupe, intrigado, un día le preguntó qué opinaba. El japonés respondió:

—«No puedo opinar porque no he oído nada. Soy sordo. Pero me basta con mirarle a los **ojos**. Ver su **rostro**. Leer y observar su **bondad**, su **fe** para cerciorarme de que usted **no miente**. Lo que usted **cree, espera** y **ama** es lo que yo quiero y pretendo ser: **creyente y creíble**.»

El P. Arrupe fundó el Servicio Jesuita a los Refugiados para acompañar, servir y defender a **quien lo ha perdido todo**. Y la obra continua.

—San Juan Eudes decía que «debemos ser la **boca**, los **ojos**, la **expresión**, la **bondad**, la **humildad**, la **compasión**, la **ternura** de Jesús...»

—**Creyentes** sí..., pero si somos **creíbles**, mucho **mejor**.

—Paul Claudel se dirigía a los católicos y les decía —nos dice—:

«Vosotros, los que **veis**, ¿qué habéis hecho de la **luz**?»

Lectures missa diària i santoral

7. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Is 65,17-21 / Sl 29 / Jn 4,43-54]. Santa Perpètua i la seva serventa Felicitat, mrs. a Cartago (203). Sant Teòfil, bisbe.

8. ■ Dimarts [Ez 47,1-9.12 / Sl 45 / Jn 5,1-3a.5-16]. Sant Joan de Déu (1495-1550), rel. portuguès, fund. a Granada de l'Orde Hospitalari (OH), patró dels malalts i dels bombers. Sant Vermon (Bermudo) d'Irache, abat; santa Aurèlia de Niça, mr.

9. ■ Dimecres [Is 49,8-15 / Sl 144 / Jn 5,17-30]. Santa Francesca Romana (1384-1440), rel. viuda, fund. oblates benedictines. Sant Pacià, bisbe de Barcelona (s. iv); sant Dagobert, laic.

10. ■ Dijous [Ex 32,7-14 / Sl 105 / Jn 5,31-47]. Sant Simplicí, papa (468-483); sant Macari, bisbe de Jerusalem; sant Càndid o Candi, mr.; santa Maria Eugènia de Jesús Milleret de Brou, vg., fund. de les Religioses de l'Assumpció.

11. ■ Divendres [Sa 2,1a.12-22 / Sl 33 / Jn 7,1-2.10.14.25-30]. Sant Eulogi, prev. de Còrdova i mr. (859); santa Àurea (Oria), vg., abadessa de Villavelayo (Castella); santa Rosina, vg.

12. ■ Dissabte [Jr 11,18-20 / Sl 7 / Jn 7,40-53]. Sant Innocenci I, papa (401-417); sant Maximilià, militar mr. (295); sant Bernat, bisbe; sant Teòfan, monjo; sant Lluís Orione, prev. salesià.

13. ■ † Diumenge vinent, V de Quaresma (lit. hores: 1a setm.) [Is 43,16-21 / Sl 125 / Fl 3,8-14 / Jn 8,1-11]. Sant Roderic (Rodrigo) i sant Salomó, mrs. (863) a Còrdova; santa Patrícia, màrtir; sant Ramir (s. vi), monjo i mr.

DIUMENGE IV DE QUARESMA

(Es poden llegir les lectures del cicle A: 1Sa 16,1b.6-7.10-13a / Sl 22 / Ef 5,8-14 / Jn 9,1-41 (o més breu: 9,1.6-9.13-17.34-38)

Lectura del llibre de Josuè (Js 5,9a.10-12)

En aquells dies, el Senyor digué a Josuè: «Avui us he alliberat de la ignomínia d'Egipte». Llavors els israelites acamparen a Galgala, a la plana de Jericó, i van celebrar-hi la festa de Pasqua, al vespre del dia tretze del mes. L'endemà de la Pasqua, des del matí, menjaren productes del país, pa sense llevat i gra torrat. Des d'aquell dia, que van menjar els productes del país, no caigué més el manà. Els israelites, no tenint ja manà, menjaren de les collites del país de Canaan durant aquell any.

Salm responsorial (33)

R. *Tasteu i veureu que n'és de bo el Senyor.*

Beneiré el Senyor en tot moment, / tindrè sempre als llavis la seva lloança. / La meua ànima es gloria en el Senyor; / se n'alegraran els humils quan ho sentin. R.

Tots amb mi glorifiquem el Senyor, / exaltem plegats el seu nom. / He demanat al Senyor que em guiés: ell m'ha escoltat, res no m'espanta. R.

Alceu vers ell la mirada. Us omplirà de llum, / i no haureu d'abaixar els ulls, avergonyits. / Quan els pobres invoquen el Senyor, / els escolta i els salva del perill. R.

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 5,17-21)

Germans, aquells qui viuen en Crist són una creació nova; tot el que era antic ha passat, ha començat un món nou. I tot això és obra de Déu, que ens ha reconciliat amb ell mateix per Crist i ens ha confiat a nosaltres aquest servei de reconciliació. Perquè Déu, en Crist, reconciliava el món amb ell mateix, no retraient-li més les culpes, i a nosaltres ens ha encomanat que portéssim el missatge de la reconciliació. Per tant, nosaltres fem d'ambaixadors de Crist, i és com si Déu mateix us exhortés a través nostre. Us ho demanem en nom de Crist: reconcilieu-vos amb Déu. Déu va tractar com a pecador aquell que no havia experimentat el pecat, perquè en ell nosaltres poguéssim ser justos segons la justícia de Déu.

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Lluc

(Lc 15,1-3.11-32)

En aquell temps, veient que tots els cobradors d'impostos i els altres pecadors s'acostaven a Jesús per escoltar-lo, els fariseus i els mestres de la Llei murmuraven entre ells i deien: «Aquest home acull els pecadors i menja amb ells». Jesús els proposà aquesta paràbola: «Un home tenia dos fills. Un dia, el més jove digué al pare: "Pare, dóna'm la part de l'herència que em toca". Ell els repartí els seus béns. Pocs dies després, el més jove arreplegà tot el que tenia, se n'anà cap a un país llunyà i, un cop allà, dilapidà els seus béns portant una vida dissoluta. Quan ho hagué malgastat tot vingué una gran fam en aquell país i començà a passar necessitat. Llavors es llogà a un propietari d'aquell país, que l'envià als seus camps a pasturar porcs. Tenia ganes d'atipar-se de les garrofes que menjaven els porcs, però ningú no li'n donava.

Llavors reflexionà dintre seu: "Quants treballadors del meu pare tenen pa de sobres, i aquí jo m'estic morint de fam! Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare, he pecat contra el cel i contra tu; ja no mereixo que em diguin fill teu; pren-me entre els teus treballadors". I se n'anà a trobar el seu pare.

Encara era lluny, que el seu pare el veié i es commogué, corregué a tirar-se-li al coll i el besà. El seu fill li digué: "Pare, he pecat contra el cel i contra tu; ja no mereixo que em diguin fill teu". Però el pare digué als criats: "Porteu de pressa el vestit millor i vestiu-lo, poseu-li un anell i calçat, porteu el vedell gras per celebrar-ho, mateu-lo i mengem, perquè aquest fill meu, que ja donava per mort, ha tornat viu; ja el donava per perdut i l'hem trobat". I es posaren a celebrar-ho.

Mentrestant el fill gran tornà del camp. Quan s'acostava a casa sentí músiques i balls i cridà un dels criats per preguntar-li què era allò. Ell li digué: "Ha tornat el teu germà. El teu pare, content d'haver-lo recobrat en bona salut, ha fet matar el vedell gras."

El germà gran s'indignà i no volia entrar. Llavors sortí el pare i el pregava. Però ell li respongué: "He passat tants anys al teu servei, sense haver desobeït mai ni un sol dels teus manaments, i no m'has donat mai un cabrit per fer festa amb els meus amics, i ara que torna aquest fill teu després de consumir els teus béns amb dones públiques, ¿fas matar el vedell gras?". El pare li contestà: "Fill, tu sempre ets amb mi, i tot el que jo tinc és teu. Però ara hem d'alegrarnos i fer festa, perquè aquest germà teu, que ja donàvem per mort, ha tornat viu; ja el donàvem per perdut i l'hem trobat."»

(Se pueden leer las lecturas del ciclo A: 1Sa 16,1b.6-7.10-13a / Sl 22 / Ef 5,8-14 / Jn 9,1-41 (o más breve: 9,1.6-9.13-17.34-38)

Lectura del libro de Josué (Jos 5,9a.10-12)

En aquellos días, dijo el Señor a Josué: «Hoy os he quitado de encima el oprobio de Egipto». Los hijos de Israel acamparon en Guilgal y celebraron allí la Pascua al atardecer del día trece del mes, en la estepa de Jericó. Al día siguiente a la Pascua, comieron ya de los productos de la tierra: ese día, panes ázimos y espigas tostadas. Y desde ese día en que comenzaron a comer de los productos de la tierra, cesó el maná. Los hijos de Israel ya no tuvieron maná, sino que ya aquel año comieron de la cosecha de la tierra de Canaán.

Salm responsorial (33)

R. *Gustad y ved qué bueno es el Señor.*

Bendigo al Señor en todo momento, / su alabanza está siempre en mi boca; / mi alma se gloria en el Señor; / que los humildes lo escuchen y se alegren. R.

Proclamad conmigo la grandeza del Señor, / ensalcemos juntos su nombre. / Yo consulté al Señor, y me respondió, / me libró de todas mis ansias. R.

Contempladlo, y quedaréis radiantes, / vuestro rostro se ve avergonzará. / El afligido invocó al Señor, / él lo escuchó y lo salvó de sus angustias. R.

Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Cor 5,17-21)

Hermanos: Si alguno está en Cristo es una criatura nueva. Lo viejo ha pasado, ha comenzado lo nuevo. Todo procede de Dios, que nos reconcilió consigo por medio de Cristo y nos encargó el ministerio de la reconciliación. Porque Dios mismo estaba en Cristo reconciliando al mundo consigo, sin pedirles cuenta de sus pecados, y ha puesto en nosotros el mensaje de la reconciliación. Por eso, nosotros actuamos como enviados de Cristo, y es como si Dios mismo exhortara por medio de nosotros. En nombre de Cristo os pedimos que os reconciliéis con Dios. Al que no conocía el pecado, lo hizo pecado a favor nuestro, para que nosotros llegáramos a ser justicia de Dios en él.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Lucas

(Lc 15,1-3.11-32)

En aquel tiempo, solían acercarse a Jesús todos los publicanos y pecadores a escucharlo. Y los fariseos y los escribas murmuraban diciendo: «Ese acoge a los pecadores y come con ellos.» Jesús les dijo esta paràbola: «Un hombre tenía dos hijos; el menor de ellos dijo a su padre: "Padre, dame la parte que me toca de la fortuna". El Padre les repartió los bienes. No muchos días después, el hijo menor, juntando todo lo suyo, se marchó a un país lejano, y allí derrochó su fortuna viviendo perdidamente. Cuando lo había gastado todo, vino por aquella tierra un hambre terrible, y empezó él a pasar necesidad. Fue entonces y se contrató con uno de los ciudadanos de aquel país que lo mandó a sus campos a apacentar cerdos. Deseaba saciarse de las algarrobos que comían los cerdos, pero nadie le daba nada.

Recapitando entonces, se dijo: "Cuántos jornaleros de mi padre tienen abundancia de pan, mientras yo aquí me muerdo de hambre. Me levantaré, me pondré en camino adonde está mi padre, y le diré: Padre, he pecado contra el cielo y contra ti; ya no merezco llamarme hijo tuyo: trátame como a uno de tus jornaleros."

Se levantó y vino adonde estaba su padre; cuando todavía estaba lejos, su padre lo vio y se le conmovieron las entrañas; y, echando a correr, se le echó al cuello y lo cubrió de besos. Su hijo le dijo: "Padre, he pecado contra el cielo y contra ti; ya no merezco llamarme hijo tuyo". Pero el padre dijo a sus criados: "Sacad seguidamente la mejor túnica y vestísela; ponéle un anillo en la mano y sandalias en los pies; traed el ternero cebado y sacrificadlo; comamos y celebremos un banquete, porque este hijo mío estaba muerto y ha revivido; estaba perdido y lo hemos encontrado". Y empezaron a celebrar el banquete.

Su hijo mayor estaba en el campo. Cuando al volver se acercaba a la casa, oyó la música y la danza, y llamando a uno de los criados, le preguntó qué era aquello. Este le contestó: "Ha vuelto tu hermano; y tu padre ha sacrificado el ternero cebado, porque lo ha recobrado con salud". Él se indignó y no quería entrar, pero su padre salió e intentaba persuadirlo. Entonces él respondió a su padre: "Mira: en tantos años como te sirvo, sin desobedecer nunca una orden tuya, a mí nunca me has dado un cabrito para tener un banquete con mis amigos; en cambio, cuando ha venido ese hijo tuyo que se ha comido tus bienes con malas mujeres, le matas el ternero cebado". El padre le dijo: "Hijo, tú estás siempre conmigo, y todo lo mío es tuyo; pero era preciso celebrar un banquete y alegrarse, porque este hermano tuyo estaba muerto y ha revivido; estaba perdido y lo hemos encontrado".»

COMENTARI

ORIOI TUÑÍ, SJ

Un pare que estima fora mida

Anem primer al començament de l'Evangeli d'avui. La paràbola s'adreça als qui murmuren: «Aquest home acull els pecadors i menja amb ells» (cf. «perquè mengueu i beveu amb els publicans i amb els pecadors?» 5,30). Estem en el nucli més pregon del missatge de Lluc: Jesús ha vingut per als pecadors (cf. 15,7.10).

El tema clau de la paràbola és que el fill petit està irremeiablement perdut. Ho mostra el fet que la seva tornada a casa del pare no és moguda per l'amor ni per les ganes de no repetir els errors comesos. Simplement i senzilla: «A la casa del meu pare em donaran de menjar». Tanmateix, malgrat que el motiu de la tornada és tan groller, en el fons el fill torna perquè sap o sospita que el pare no l'engegarà! I per tant, i aquí hi ha la trampa més grossa, torna per tal de ser un mosso de la casa. Ara bé, el pare no accepta el plantejament. El fill és el fill. I, malgrat que estava irremeiablement perdut (estava mort, dirà el text), l'acull com a fill, el vesteix com a fill, li posa l'anell com a fill. La paràbola oblida la trampa que havia preparat el fill.

Del germà gran podríem dir el mateix que del petit. També ell viu a casa del pare com un mosso. Però no ens hi deturarem perquè és prou clar i, malgrat tot, no es diu que el fill gran estigui irremeiablement perdut. Tanmateix cal notar que el pare el tracta amb la mateixa cura i la mateixa consideració.

Està clar, per tant, que el protagonista és el pare. La paràbola no ensenya de cap manera el comportament dels fills. La paràbola ensenya que el pare estima sense posar condicions de cap mena. L'amor del pare precedeix tota la narració i aquest amor és molt més gruixut i sòlid que qualsevol barabassada dels fills. En el fons, l'ensenyament de la paràbola és que l'amor és no solament més gran que les possibles malifetes dels fills. L'amor —podríem dir també, el perdó (cf. 7,47)— és molt més gran que el pecat, perquè l'amor ja hi és abans que el pecat perquè és incondicional.

AGENDA

Activitats del senyor arquebisbe

Dilluns 7, a les 11 h. Reunió del Consell Episcopal, amb Mons. Sebastià Talavull, entre d'altres. Al Palau Episcopal.

Dimarts 8 i dijous 10, a les 10.30 h. Recessos de Quaresma per a preveres i diaques de les zones pastorals 1, 2 i 3, a la Casa d'Exercicis de Sant Ignasi de Sarrià i 5 i 6, a la Casa d'Espiritualitat Maria Immaculada de Tiana.

Dimecres 9, a les 19.30 h. Eucaristia amb motiu de Sant Josep, amb tots els seminaristes de Catalunya, al Seminari Conciliar de Barcelona.

Els dies 9 i 11. Visitarà els arxiprestats de Sants-La Marina i l'Hospitalet de Llobregat, respectivament.

Dissabte 12, a les 12 h. Ordenació de Mons. Juan Carlos Elizalde com a nou bisbe de Vitoria, a la Catedral de Vitoria.

Actes

Jornada d'Apostolat Seglar de Catalunya. Dissabte 12 març (9.30-14.30 h), «L'Espiritualitat-Mística laical a la llum del papa Francesc». Al Seminari

Conciliar (c/ Diputació, 231). Informació: dseglar@arqbcn.cat

Cafè Teològic a la pquia. Puríssima Concepció (c/ Llúria, 70). Diumenge 13 març (19.30 h), «Encara existeix l'infern», amb Mn. Joan Antoni Mateo, professor de l'Institut de Teologia Espiritual de Barcelona.

Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Barcelona, Sant Feliu i Terrassa. Diumenge 13 març, Assemblea General Anual, a la delegació de Granollers. Info: t. 934 874 009 (16.30-20 h).

La Passió segons sant Marc. Dissabte 12 març (21 h), un Oratori per a cor, solista y quartet de jazz, amb música de Marcel·lí Bayer i textos de Salvador Espriu. A la pquia. de Santa Anna (c/ Santa Anna, 29). Info: t. 933 013 576.

Recés de Quaresma. Parròquia de Santa Tecla (av. Madrid, 107-115). Dissabte 12 març (9.30-13.30 h), amb Josep Otón.

Història de l'Espiritualitat Cristiana. Dijous 10 de març (20 h), conferència: «Sant Bonaventura», a càrrec de fra Jacint Duran (Riera de St. Miquel, 1 bis).

Representación de La Pasión. A cargo de residentes y voluntarios de las Hermanitas de los Pobres (pl. Tetuán, 45-49), día 13 marzo (17 h). Información: t. 932 655 227.

Espai Contrapunt Musical. Diumenge 13 març (18.45 h), audició musical en directe al Monestir de St. Pere de les Puel·les (c/ Anglès, 55). Info: www.benedictinessantperepuelles.cat

XXII Cicle de Música per la Solidaritat. Dissabte 12 març (20.30 h), concert amb l'Orquestra de corda de l'Escola municipal de Música de Nou Barris. A l'Església dels carmelites descalços (av. Diagonal, 424). Aportació solidària: 6 €. Organitza: Per l'Altre Cor Cremat de Barcelona-Ajut al 4t Món.

Església de Sant Gaietà - P. Teatins (c/ Consell de Cent, 293 - Enric Granados, 6). Concerts benèfics de març: I) Dissabte 12 (21 h), Cor Tessàlia. II) Diumenge 13 (18 h), Orquestra Raval Simfònic. III) Diumenge 20 (18 h), Nottingham Gospel Choir. Info: t. 617 572 889.

Equips de la Mare de Déu de Barcelona. Dimecres 9 març (17.30 h), «Aprent a pregar amb les ensenyances del P. Henri Caffarel». A la parròquia Verge de Natzaret (c/ Juan de Mena 29, baixos).

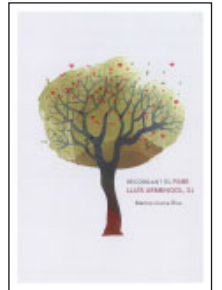
Adoració eucarística a la cripta de la Sagrada Família. Dijous 10 març (20.15-23 h), Missa i Vespres. Hi haurà confessors des de les 18 h. Inscripció torns adoració perpètua: apartat coreus, suc. 44/44063/08014 Barcelona. Info: t. 662 198 630 (Juan Ribas), www.sagradafamiliaadoracio.com

Fraternitat Sta. Maria de la Resurrecció. 12 i 13 de març, recés per a dones que han estat viudes encara joves. A l'hostatgeria del Monestir de Sant Pere de les Puel·les (c/ Dolors Monserdà, 31). Info: t. 933 397 151 i 935 879 745.

Llibres

Recordant el pare Lluís Armentol, SJ.

Aquest llibre de Marina Llorca, de 61 pàgines, editat per la mateixa autora, recull el testimoni d'algunes persones que van conèixer i conuiu amb el P. Armentol. El pròleg és de David Guindulain, SJ, que escriu: «Vull destacar l'aportació de tots els que hi han dit la seva, es aquest recull. És agosarat escriure sobre algú tan gelós de la paraula justa i escaient com ho era en Lluís. No el movia sols un rigor científic o literari per l'escaient dels mots. Per damunt de tot, ell cercava per a cada persona i per a cada grup el missatge adequat que donés resposta al moment que els tocava viure». Podeu trobar-lo a la Llibreria Claret i a la Balmesiana.

CARTA DOMINICAL

Dios en nosotros y nosotros en Dios

La Iglesia, a través de los siglos, se ha edificado y se ha mantenido gracias a la Eucaristía. Ella es «fuente, a la vez que culminación, de toda la vida cristiana» (*Lumen Gentium* 11). «Mediante ella vive, se edifica y crece sin cesar la Iglesia de Dios» (LG 26), tal como indica el Concilio Vaticano II. Ese misterio asombroso e impresionante es cantado, proclamado y adorado por todas las comunidades cristianas: «Cantemos al Amor de los Amores, cantemos al Señor. Dios está aquí». De este gran misterio quiero hablaros durante las próximas semanas.

La Eucaristía es fuente y meta. Y sabemos que la meta de la vida

cristiana es llegar a alcanzar una vida de amistad, de intimidad con Él. Decía san Ireneo de Lyon: «Dios se hizo hombre entre los hombres para enlazar el hombre con Dios» (*Contra las herejías*, Libro 4,20,4-5). La meta es alcanzar la filiación, llegar a ser hijos en el Hijo. Y eso lo vamos logrando a través de unos peldaños o moradas: «En la casa de mi Padre hay muchas moradas» (Jn 14,1-3), decía el Señor. De esas moradas quiero hablaros.

La primera es la de la inhabitación: Dios en nosotros y nosotros en Él. Acercarse a la mesa del Señor, a comulgar de su Cuerpo y de su Sangre,

es responder a la llamada del Señor y decirle que entre dentro de nosotros. Él está llamando diariamente a la puerta de nuestro corazón a través de su Palabra, de los acontecimientos de la vida y de sus indicaciones en el silencio de nuestro corazón: «Si alguno oye mi voz, y me abre la puerta, entraré en su casa y cenaré con él y él conmigo» (Ap 3, 20).

En algunas iglesias se ha colocado un cartel que recuerda permanentemente esta llamada: «El Señor está ahí y te llama» (Jn 11,28). La Eucaristía, la Cena del Señor, es el camino que introduce en el silencio de Dios, en su presencia amorosa, en el círculo de sus íntimos.

Dice san Cirilo de Alejandría: «El Hijo de Dios, en cuanto hombre, está corporalmente unido a nosotros por medio de la Eucaristía; y espiritual-

mente unido a nosotros, en cuanto Dios, por medio de la fuerza y de la gracia de su Espíritu recreando en nosotros una vida nueva, haciéndonos participar de su naturaleza divina» (*In Joannem* XI, 12, 1001). De esta manera llegamos a ser familia de Dios, confidentes de Dios, igual que los santos: «Conciudadanos de los santos, familiares de Dios [...] hasta formar un templo santo en el Señor [...] morada de Dios en el Espíritu» (Ef 2,19-22). ¡Qué grande es el misterio de nuestra fe! ¡Qué grande e impresionante es el don inestimable de la Eucaristía! Nos hace habitar con Dios: «Si alguno me ama, mi Padre le amará, vendremos a él y haremos morada en él» (Jn 14,23).

Ojalá que la Eucaristía sea siempre el centro de nuestra vida, que todo gire en torno a ella, que participemos de ella y nos alimentemos de ella, que nos haga crecer y madurar en nuestra fe cristiana, en el gozo incomparable del Espíritu.

Que Dios os bendiga a todos.

† JUAN JOSÉ OMELLA OMELLA
Arzobispo de Barcelona